

I. Bölüm

Bu bölümde iyi kalpli bir bayan öğretmen insanların içindeki iyiliğe inanır ve beslenme ekmeklerinin üzerinde ne yazık ki sadece liptov peyniri vardır.

On bir yaşında olan ve arkadaşları arasında Puding Poli ya da sadece Puding denilen Poli Pistulka, 2A sınıfındaki sırasında uykulu uykulu oturuyor ve yüksek sesle esnememek için boşuna çaba harcıyordu.

Azarlamak için her zaman üçüncü çoğul şahsı kullanan Bayan Dr. Krautsack, “Sayın Bay Pistulka galiba yine gece yarısına kadar televizyon seyrettiler, öyle mi?” diye sordu.

“Seyretmediler,” diye yanıtladı Poli ve esnemekten gözlerinde oluşan birkaç damla yaş sildi. “Sadece temiz hava gelmediği için oksijensiz kaldılar!”

Poli, sürekli Dr. Krautsack ile bir pencere çekişmesi içindedir. O, teneffüste bütün pencereleri ardına kadar açar, Dr. Krautsack sınıfa girer ve pencerelerin boyun tutulması, cadde gürültüsü, dikkatsiz bir öğrencinin düşmesi ya da boyun tutulması tehlikesine karşı derhal kapatılmasını ister.

Bayan Dr. Krautsack her zamanki gibi hayali oksijen azlığı konferansına başlarken teneffüs zili çaldı. Dr. Krautsack’ın övgüye değer bir alışkanlığı da vardı. Teneffüs zili duyulur duyulmaz dersi bitirirdi.

Poli pencereleri açmak için kalkmak istedi, ancak sıra arkadaşı Rozi onu tuttu ve “Puding, şimdi o saçma pencereleri bırak, midem bir dövüş köpeği gibi hırıldıyor!” diye mırıldandı.

Poli iç çekte. Sıradan, sırt çantasını ve çantanın içinden telefon rehberi büyüklüğünde bir plastik kutu, kutudan da iki kibar peçete ve alüminyum paket çıkardı.

Rozi alüminyum kâğıdı açıp içinden üstüne liptov peyniri sürülmüş, minik mısırlar, domates ve salatalık dilimleriyle süslenmiş bir dilim köy ekmeği çıkardı ve ekmeğe biraz düş kırıklığına uğramış gibi baktı.

“Çok sık salam yemek safra kesesini bozar ve safra kesesi rahatsızlığı insanlar için büyük bir beladır.” Poli, Rozi’ye bir keten servis ve peçete uzattı. “Bu muhteşem liptov peynirine gerçekten dudak bükemezsin, onu bu sabah kendi ellerimle tereyağı ve gereken her şeyle karıştırdım, bir damlacık da acı biber sosu ekledim!”

Rozi, liptov peynirli ekmeğinden ısırıldı ve iştahsız iştahsız çiğnerken, “Cildi güzelleştirdiğine hiç şüphe yok!” diye mırıldandı.

Poli ve Rozi’nin geçen yıldan beri bir anlaşması var. Poli, Rozi’ye pazartesiden cumaya kadar beslenme ekmeği ve okulda yenen diğer ufak tefek şeylerle sıcak bir öğle yemeği sağlıyor, buna karşılık Rozi de bütün matematik ödevlerini mükemmel bir şekilde taklit ettiği Poli rakamları ve Poli harfleriyle yazıyor. “Herkes en iyi becerdiği şeyi yapar,” sloganına uygun bir anlaşma. Rozi’nin taklit

ödevlerine olduğu kadar Poli'nin yiyeceklerine de diyecek yok.

Eskiden Poli arada, canı istediği zaman yemek yapardı, bu da genellikle topaklanmamış vanilyalı puding olurdu. Zaten takma adı da buradan geliyordu. Ama onuncu doğum gününde annesinden tek bir dileği olmuştu: “Ben de tıpkı arkadaşım Rozi gibi ev anahtarını boynunda taşıyan bir çocuk olmak istiyorum. Bunun için yaşım yeterince büyük. Kendime göz kulak olabilirim, ben artık çocuk kulübüne gitmek istemiyorum!”

Poli'nin annesi önce buna karşı çıkmıştı. Poli öğleden sonraları gözetimsiz kalırsa büroda bir dakika bile rahat edemeyeceğini söylemişti. Poli bunun için çok küçüktü! Ancak on dört yaşına gelince buna izin verecekti!

Ama Poli ona şantaj yaptı. Yani aslında şantaj yapmadı; çünkü ciddiydi, çünkü çocuk kulübünden nefret ediyordu.

“Okuldan sonra eve gitmeme izin vermezsen,” dedi, “o zaman ben de babamla yeni eşinin yanına taşınır, seni de sadece hafta sonlarında ziyaret ederim!”

Bunun üzerine annesi yelkenleri suya indirdi. Poli'sinin doğru dürüst bir öğle yemeği yemesi için dondurucuyu hazır gıdalarla tıka basa doldurdu. Çünkü yemek yapmak ona göre değildi. Karıştırdığı, kızarttığı ya da kaynattığı hiçbir şey başarılı olmayan korkunç bir aşçıydı. Bu nedenle yemek yapmayı artık hiç denemiyordu. Kendisinin bir başarı insanı olduğunu, övgü getirmeyecek bir şey yapmanın onu düş kırıklığına uğrattığını söylüyordu.

Poli'ye dondurulmuş yiyecekler de tıpkı her gün öğleyin çocuk kulübüne gitmek gibi iğrenç geliyordu. Bu nedenle Poli kendisi yemek yapmaya karar verdi. Ama kendisine hobi aşçısı denmesinden hoşlanmıyordu. Bunun bir hobi değil, kendini koruma içgüdüğü olduğunu söylüyordu.

“Peki, bugün öğle yemeğinde ne var?” Rozi ekmeğinin son lokmasını ağızına attı ve peynirli parmaklarını peçeteğe sildi.

“Eve giderken kendimize balık ve salata alabiliriz, sever misin?” diye sordu Poli ağızındakini çiğnerken.

Rozi kabul ettiğini belirtemeden, Poli'yle Rozi'nin önündeki sırada oturan Lea cıyak cıyak bağırdı: “Kalbim kayboldu! Kalbim kayboldu! Birisi altın kalbimi çaldı.”

Rozi başını çevirdi ve “Her gün rol yapmak zorunda mı?” diye mırıldandı.

Lea'nın etrafına birkaç çocuk toplandı. Lea titreyen iri eliyle sırasını gösterdi ve hıçkırdı. “Burada... daha şimdi burada duruyordu... ama şimdi yok... ne kötü bir şey!”

Poli başını sallayarak, “Bu sinir bozucu tip bu kez neden söz ediyor?” diye mırıldandı.

Poli saat tam sekizde, zil çalarken sınıfa koşa koşa girmiş ve Lea'nın altın bir kalbi etrafındakilere gösterdiğini görmemişti. İçine Lea yazılmış olan, başparmak tırnağı büyüklüğünde bir kalp. Teyzelerinden biri bunu ona on birinci doğum gününde armağan etmişti. Kalbin ucunda sallanabileceği zinciri de dayılarından biri doğum

gününde hediye edecekti. Ama dayısı ancak hafta sonunda gelecekti.

Rozi, Poli'ye bilgi verdi. Poli keten servisleri plastik kutuya koydu. Alüminyum kâğıtları ve peçeteleri buruşturup top yaptı ve “Vay histerik vay, bizim sınıfta kimse hırsızlık yapmaz ki!” dedi.

Rozi başıyla onayladı. Lea hıçkırarak hıçkırarak daha bir dakika önce sıranın üstünde dolma kalemin yanında duran güzel, pahalı, altın kalbin çalındığına yeminler etmeyi sürdürüyordu. Sıra arkadaşı Maria da bunun doğru olduğunu, kendisinin tanık olduğunu ve yemin edebileceğini söyledi.

Lea'nın etrafında toplanan çocuklar fikir veriyorlardı.

“Çantana baksana!”

“Belki de sıranın gözündedir!”

Birkaç öğrenci eğilip yerde aradı. Ama Lea başını inatla sallayıp hıçkırarak tekrar çantasına ya da sıranın gözüne bakacak kadar aptal olmadığını; çünkü pahalı, güzel, altın kalbin sıranın ortasında dolma kalemin yanında durduğunu çok iyi bildiğini söylüyordu. Sonra çöp tenekesine gidip kırmızı kalemını açmıştı. Arkasından da Evi'ye borcu olan iki avroyu geri vermişti. Sırasına döndüğünde ise kalp yerinde değildi!

Poli alüminyum kâğıt ve peçeteden oluşan topları çöp tenekesine doğru attı. Alüminyum toplar tenekenin içine peçeteler ise yanına düştü. Poli atışından hoşnut bir biçimde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve hıçkırarak Lea'nın sırasının etrafına toplanan heyecanlı çocukları başını hafifçe sallayarak seyretti.

Saat on teneffüsünün zili çalıp da renkli giysilerinden ötürü 2A sınıfında Renkli Ağaçkakan diye tanınan Mag Specht* koltuğunun altında iki büyük tahta üçgenle sınıfa girince, toplanan çocuklar yavaşça dağıldı. Lea derin bir soluk aldı ve Renkli Ağaçkakan'a kalp acısını bütün ayrıntılarıyla hıçkırarak anlattı.

Renkli Ağaçkakan öncelikle değerli şeylerin okula getirilmemesi gerektiğini, bunu öğrencilere defalarca söylemiş olduğunu belirtti ve sonra Lea'ya dönerek, “Şimdi de bütün pılı pırtını sakın sakın iyice ara. İnsan birçok kez emin olduğunu sanır ve sonradan da yanıldığını anlar!” dedi.

Lea başını inatla sallıyor ve kalbin nerede olduğunu açıklamak istiyordu. Ama Renkli Ağaçkakan onu konuş-turmadı, sert bir sesle emretti: “Haydi başlasana! Bütün dersi harcayacak değiliz, biz çalışmak istiyoruz. Gelecek pazartesi yazılı var ve bu bazılarının bütünleme sınavından kurtulmak için son şansı!”

Lea okul çantasını sıranın gözünden isteksizce çekti, havaya kaldırdı ve sıranın üstüne silkeledi. Kurşun kalemler, kitaplar, silgiler, cetveller, defterler ve küçük bir cüzdan, bezden yapılmış bir fil, birkaç sent, bir not defteri, bozulmuş yarım bir sandviç döküldü. Ama altın kalp yoktu!

Renkli Ağaçkakan, “Şimdi de sıranın gözüne bak!” diye emretti.

* *Almancada ağaçkakan anlamına gelir. [Ç.N.]*

Lea eğildi, kollarını sıranın gözüne soktu. Elleriyle yokladı ve başını salladı.

Renkli Ağaçkakan kaygıyla baktı. “Öyleyse,” diye iç çekti, “en iyisi aşağıya müdüre git ve bu sevimsiz olayı bildir!”

“Hemen mi?” Lea yerine oturdu ve tüm eşyasını bozulmuş yarım sandviçle birlikte tekrar çantaya doldurdu. Sonra çantayı sıranın gözüne itti. Ayağa kalktı, mendilini kızaran burnunda tutarak burnunu çeke çeke sınıftan çıktı.

Rozi arkasından, “Öyle şeyler yapıyor ki sanki bütün ailesi öldürülmüş,” dedi. “Aslında çirkin bir kalpti.”

Poli sırt çantasından geometri defterini çıkardı, açtı ve tükenmez kalemle kurutma kâğıdının üzerine bir sürü soru işareti çizdi. Küçük ve büyük, ince ve kalın soru işaretleri. Renkli Ağaçkakan tahtanın başında iki üçgen yardımıyla bir doğrunun nasıl paralel olarak ilerletilebileceğini gösterirken Rozi, Poli'nin kurutma kâğıdını hırsla kaptı ve soru işaretlerinin altına güzel bir yazıyla *Puding*, şimdi ne yapabileceğini göster! diye yazdı.

Sorun şuydu: Poli Pistulka'nın hobisi, çözülmemiş polisiye olaylardı. Evde bu konudaki gazete haberlerinden oluşan kalınca bir dosyası vardı. Bu haberleri sık sık yeniden okur ve failin kim olacağı konusunda kafa yorardı. Günün birinde komiser olacağı kesindi.

Poli kurutma kâğıdını Rozi'den geri aldı ve pek kibar sayılmadığı için soru işaretlerinin üzerine kargacık burgacık el yazısıyla, Göstereceğimden kesinlikle emin olabilirsiniz! diye karaladı.

